

ikke den, som modtager, der ansees for berettiget til at stille Betingelser, og det er en af de øverste constitutionelle Grundsætninger, at Raadigheden over offentlige Midler tilkommer Repræsentanterne for de Statteydere, som skulle tilvejebringe dem. Det vilde derfor være et Indgreb i Islands Selvstændighed, dersom Rigsdagen vilde tiltage sig noget Formyndereskab over Brugen af de Midler, der udredes af Islænderne selv, og det vilde være urigtigt, om den vilde knytte nogen Betingelse til Overdragelsen af den Myndighed over de islandske Finanser, hvoraf Rigsdagen nu er i Besiddelse. Men naar der er Tale om Midler, som hidrøre fra de danske Skatteydere, og som ikke uden at gjøre aabenbare Bold paa Ordet kunne kaldes en „særlig islandsk Indtægt“, vil det ikke med mindste Føie kunne betragtes som en Tilfidsættelse af Islands Selvstændighed, hvis Rigsdagen, ved at bevilge et Tilskud, skulde ansee sig for forpligtet til at vaage over, at det kom til at opfylde sin Bestemmelse. Omvendt skjønnes det ikke rettere, end at det vilde stille Hovedlandet i et Forhold til Bilandet og Giveren i et Forhold til Modtageren, som ingenlunde vilde svare til Sandheden og Virkeligheden, dersom Danmark skulde overlade den fulde, uindskrænkede og ucontrollerede Raadighed over Midlerne til den særlige islandske Lovgivningsmagt, og kun forbeholde den danske Lovgivningsmagt Myndighed til at tilvejebringe dem. Smidlertid har Rigsdagen altid havt saa liden Tilbøielighed til at blande sig mere, end høist nødvendigt, i de islandske Finantsforhold, at den sikkert vil findes villig til i Formen at undgaae Alt, hvad der kunde vække Anstød, selv hos en misforstaaet islandsk Selvstændighedsfølelse. Det vil derfor ikke blive foreslaaet, at Rigsdagen selv skal tage nogen Beslutning om Tilskudets Anvendelse, men kun, at det skal overdrage Retten dertil til Kongen, og tilmed paa det Vilkaar, at Althingets Betænkning skal indhentes, forinden Kongen ved Anordning derom fastsætter det Fornødne, og forinden der senere deri kan gjøres nogen Forandring. Rigsdagens Myndighed vil da blive opretholdt og udøvet gennem den Kongen givne Bemyndigelse, uden at den behøver

at indlade sig i nogen Slags Enkeltgheder om de islandske Forhold. Althinget vilde i Realiteten erholde den Indflydelse paa Gavens Anvendelse, som Regjeringen maatte finde forsvaerlig. Regjeringen vilde endelig derigjennem faae Midlerne ihænde til i den vanskelige Overgangstid i det Væsentlige at sikke en regelmæssig Forvaltning.

Overeensstemmende med de her udviklede Anskuelser er nedenstaaende Forslag affattet, som, hvis det bifaldes, vil komme til at træde i Lovudkastets Sted. Det vil i saa Tilfælde indeholde de Betingelser, under hvilke Rigsdagen kan anerkjende og med Glæde vil hilse Udviklingen af en fylldig Selvtjyrelse af Island, og et Tilbud om den Medhjælp, den er villig til at yde til Gjennemførelse af dette vigtige Værl.

§ 1.

Naar Kongen har udstedt en Forfatningslov for Islands særlige Anliggender — efterat Althinget derover er blevet hørt, og Rigsdagen ved Beslutning har samtykket i, at den sættes i Kraft, overgaaer den hidtil af Kongen og Rigsdagen udøvede Raadighed over Islands særlige Indtægter og Udgifter til Kongen og Althinget efter de i Islands Forfatningslov derom givne Forrifter.

§ 2.

Islands særlige Anliggender ere:

- 1) Althinget.
- 2) Retsspleien — dog at den Appel til Rigets Høiesteret, der finder Sted for Tiden, ikke kan forandres uden ved en af Rigsdagen vedtagen Lov.
- 3) Politivæsen.
- 4) Kirke- og Undervisningsvæsen.
- 5) Læge- og Sundhedsvæsen.
- 6) Det directe og indirecte Skattevæsen.
- 7) Islands offentlige Eiendomme, Stiftelser og Fonds.
- 8) Communal- og Fattigvæsen.
- 9) Landvæsen, Fiskeri, Handel, Søfart og andet Næringsbrug.
- 10) Veivæsen.
- 11) Postvæsenet paa Island og omkring dets Kyster, — hvorimod den offentlige Postforbindelse med Danmark, som bestrides